

NIKDO

NENI

HOST

SĀM

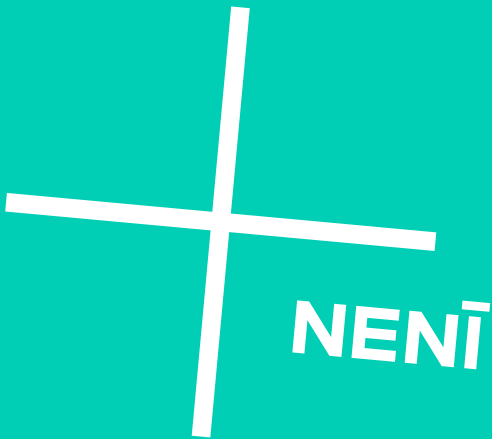
SOUKUPOVĀ

BRNO 2022

NIKDO

PETRA

NENĪ

SĀM

SOUKUPOVĀ

© Petra Soukupová, 2022
© Host — vydavatelství, s. r. o., 2022
(elektronické vydání)
ISBN 978-80-275-1536-3 (PDF)
ISBN 978-80-275-1537-0 (ePUB)
ISBN 978-80-275-1538-7 (MobiPocket)

OTEC MÁ SVÁTEK

Vstávám první, daleko dřív, než musím, už dávno nemám důvod mít budík nařizenej na půl sedmý a dělat dětem snídaně a svačiny, nestojí už ani o jedno z toho. Míša ráno někdy něco sní, jen nikdy nevím, co zrovna ten den bude chtít, ale svačiny ne, mami, kdyžtak si něco koupím. Mája nejí ani Michal nesnídá, kafe si dělá radši sám, myslí si, že si ho udělá líp, ačkoliv je to absurdní, ale nijak mě to neuráží, proč taky.

Típnu budík po prvním zazvonění, moje tělo je na ten čas tak zvyklý, že bych se v půl sedmý probudila i bez budíku. Potichu vstanu, abych Michala nezbudila, cestou si v koupelně oblíknu župan, mrknu na sebe v zrcadle, docela dobrý. Odjakživa jsem vypadala mladší, a jak jsem ztloustla, vlastně to tomu dojmu ještě pomohlo, nedávno mi v knihovně, kde pracuju, někdo hádal třicet pět, to mě strašně potěšilo, i když té paní bylo asi devadesát a kdoví

jak viděla. Zavřu se v kuchyni, udělám si kafe, uvařím dětem čaj, ani ten nechtějí, ale mám pocit, že bych pro ně měla něco udělat, dneska ovocnej pomerančovej.

Než se udělá káva, zapiju vitamín na celkovou imunitu, magnezium, kalcium, prášek na křečový žíly, prášek na klouby. Do kafe si dám smetanu ke šlehání, tu nejtučnější, i když bych neměla, další kafe během dne piju už jenom s mlíkem, ale tohle první se smetanou. Sedím v kuchyni, piju kafe a dívám se na strom, kterej máme ve vnitrobloku, přemýšlím, co mě dnes čeká v práci, podívám se na teploměr a podle toho si rozmyslím, co si vezmu na sebe. Taky přemýšlím, co budu vařit k večeři, a zkontroluju, jestli mám z čeho, případně co musím dokoupit. Někdy se kouknu na zprávy, někdy si přečtu, co napsal Michal, aby viděl, že mě jeho práce zajímá, což je taková poloviční pravda — poslední léta se zabývá hlavně dopravní infrastrukturou, většinou přečtu jenom nadpis a perex, tak to udělám i dneska, článek je o úseku dálnice na severní Moravě a sporným tendru.

Chybí mi moje ranní cigareta, už spoustu let jsem kouřila jen tři cigarety denně, ale předloni jsem konečně skončila i s nima. Ty další dvě — jedna v polední pauze a druhá večer — mi tolik nechybí, ale tahle jo, a to i přesto, že tahle cigareta byla důvodem mnoha hádek, ne, to je silný slovo, mnoha dohadování se s rodinou. I když jsem vždycky šla na balkon a dveře přivřela (zavřít z balkonu úplně nejdou) a pak uplynulo několik desítek minut, než kdokoliv z nich do kuchyně přišel, stejně mi pořád opakovali, jak je to obtěžuje, že to smrdí nebo že je v kuchyni moc zima, podle ročního období.

Nakonec ale mají pravdu, kouření je hnusný a já nakonec přestala úplně a teď tu jen sedím a piju kafe a chybí mi to, ale to určitě časem přejde.

Za ten rok a půl jsem přibrala osm kilo.

V sedm začne zvonit budík Máje, zvoní strašně dlouho, někdy ho vytípne a nic se neděje, minuty ubíhají, ale zakázala mi ráno do pokoje chodit. Mami, nechci, abys sem chodila, když spím, a dívala se na mě. Holčičko moje, dojalo mě to, a takových momentů je už tak málo, pousmála jsem se jenom v duchu, usmát se doopravdy by mě přišlo draho. Mami, posloucháš mě? Prostě sem nechod'. Několikrát jsem to porušila, ale byla na mě tak nepříjemná, že jsem toho nechala, ať si přijde do školy pozdě, já jí omluvenku nenapišu — jasně že jsem ji napsala, co mám dělat, přece jí nenechám neomluvenou hodinu. Díváme se na sebe, vidím, jak mě nesnáší a jak si myslí, že jsem hrozná a blbá, a jak jí vadí, že ode mě něco potřebuje. Dojatá nejsem, a stejně bych jí ráda pohladila po tváři, je mi tak líto, že už nemůžu.

Když slyším Májin budík, jdu probudit Míšu, ten mi to zatím dovolí, v tu první vteřinu, než je úplně vzhůru, ještě vidím v jeho očích, že mě má rád. Pak se probudí úplně, čau, mami, a jde. Já jsem co nejhlasitější, aby se přece jenom probudila i Mája, závěsy v Míšově pokoji rozhrnuju, jako by šlo o nějaký boj, a rozsvécím v předsíni. Víím, že to děláš schválně, jsi hrozná, řekne mi Mája a já neřeknu: Já jenom nechci, abys do školy chodila pozdě, ani neřeknu: Proč teda sakra nevstaneš, když ti minutu zvoní budík, nebo proč nechodíš večer dřív spát?

Dívám se na svoji dceru, vypadá hrozně, ani to jí nemůžu říct, je strašně hubená, po Michalovi, a navíc málo jí,

ale to se jí taky nesmí říkat, jí se teď nesmí říkat nic. Nosí jenom černý oblečení a hrozně moc se líčí, vlasy má samozřejmě taky nabarvený načerno, brýle si vybrala zřejmě ty nejhnusnější, co v optice měli, a jelikož přestala nosit rovnátka o půl roku dřív, než měla, tak se jí zuby úplně nesrovnaly, a má dost špatnou pleť, což sice částečně schová to líčení, ale nejsem si jistá, jestli to té pleti prospívá. Poslala jsem jí tuhle o tom nějaký článek, ale odpověděla mi smajlíkem, co si drží obličej, a druhým, co má oči nahoru, takže o tom se taky bavit nebudeme.

Co si dáš, zeptám se Míši a on otevře skříňku, kde má spoustu krabic s ochucenými cereáliemi, jednu si vybere, nasype do misky a zaleje mlíkem. Pak se z krabice rovnou ještě napije.

Fuj, řekne Mája, pošlu ti video, jak ty krávy oplodňují, aby pořád byly těhotný a dávaly mlíko.

Nezájem, Včelo, odpoví jí Míša a ona to opravdu začne na mobilu hledat.

Já už jsem to video zřejmě viděla, takový videa nám Mája posílá často, ještě nikdy jsem žádný nedokoukala až do konce a začala jsem kupovat bio maso. Ano, vím, že bio maso neznamená totéž co maso zvířat z volného chovu nebo maso zvířat, který během života netrpěly, ale víc prostě nezvládnu, neumím vařit úplně vegetariánsky, jenže i to je málo, Mája uznává jenom veganskou stravu. Ostatně si nemyslím, že by člověk úplně neměl jíst maso, a Michal s Míšou si to nemyslí už vůbec.

Ty si nic nedáš? přeruším ji. To video by Míša vidět neměl, mlíko opravdu miluje, ačkoliv to nechápu a je mi to trochu odporný, vypije za den obvykle litr. Jistěže i mlíko

kupujeme bio, Michal nade mnou pobaveně kroutí hlavou, je to jenom marketing, nevím.

Májo, dej si taky lupínky, v lednici máš mandlový mlíko.

Podívá se na mě, jako kdybych byla blbá, chvíli přemýšlí, jestli jí vůbec stojím za odpověď, a pak mi milostivě odpoví, takovým tónem, jako bych já byla malý dítě: Já — ráno — nejím.

Přestože cítím, jak mě to naštvalo, pokrčím rameny jakoby nic, a dokonce skoro vesele odpovím: Co kdyby sis to někdy rozmyslela?

Podívá se na mě s ještě větším odporem, vstane a odejde z kuchyně, ve dveřích se mine s Michalem, který si dovolí pocuchat jí vlasy. On může, mně by ucukla, cítím to bodnutí žárlivosti, ale nechám to být, musím se jít oblíknout do práce, takže jdu.

Když se cpu do své nový nejoblíbenější sukně — ztloustla jsem a koupila si hodně nových věcí, ale tloustnu dál —, pípne mi zpráva na whatsappu, což je zvláštní, takhle ráno mi obvykle nikdo nic nepíše. Už když se podívám na mobil a vidím, že je to máma, tak mi to dojde: je konec února, od naší minulý návštěvy uběhly dva měsíce, navíc otec bude mít svátek, měli bysme tam zajet, dokonce jsem jim možná o Vánocích slíbila, že poslední únorovej víkend přijedeme. Posledních pár let se snažím držet ty setkání zhruba jednou za čtvrt roku, ale ten tátův svátek, to je vhodná záminka.

Otevřu zprávu: *Kdy přijedete? Tatínek bude mít svátek. Objednala jsem zákusky a koupila husu.*

Bože, husu, to zas bude mít Mája keců, je moje první myšlenka. Druhá je, že jsem se na tenhle víkend těšila,

říkali jsme si s Michalem, že vytáhnem děti na nějakou výlet a pak za odměnu půjdeme do sauny a na večeři, to už samozřejmě bez dětí, a v neděli že si třeba budu čist. Místo toho se v sobotu večer dovečeme domů, dokonce možná až v neděli ráno, o Vánocích jsme tam nespali, otec bude chtít s Michalem pít panáky, když má ten svátek.

Odhodím telefon na postel, teď budu mít zkažený celý den, neměla jsem tu zprávu hned otvírat, máma uvidí, že jsem to četla a neodpověděla, takže musím odpovédět.

Dooblíknu se, pohled do zrcadla, ne, není to moc dobrý, tuhle košili bys už asi neměla nosit, budeš si muset koupit větší, velikost čtyřicet dva, celý život jsem měla osmatřicítku, jsem stará a tlustá. Nakouknu do Májina pokoje, leží na posteli a dělá něco na mobilu, proč se nechystá do školy? Pojď na chvíli do kuchyně, řeknu jí a pokračuju za klukama, Míša ještě jí a přitom sleduje něco na mobilu, Michal si mele v ručním mlýnku kávu.

Kluci, začnu rovnou, o víkendu musíme do Sovolusk.

Michal se na mě podívá překvapeně: Už?

Asi jo, já na to zapoměla, ale otec bude mít svátek.

Blbý, já mám v sobotu službu. Ale mohl bych si to přehodit.

Sice jsme chtěli jít na rozhlednu a tak, takže bych se na Michala spíš měla zlobit, že mi o té službě ani neřekl, ale teď se toho chytím jak tonoucí stébla.

Ne, to zas ne, tak já to s mámou domluvíme na jindy. Jindy bude jen o týden později, já obvykle nepříjemný věci neodkládám, taková nejsem.

Ne, já řeknu Frantovi, vezme to za mě, já za něj bral nedávno tu neděli, jak byla ta vichřice.

Jenže já taky o víkendu nemůžu, řekne Míša a vstane, misku i mlíko nechá stát na stole. Jdeme na skejty. A přijede Vincův a Maxův bratranec, kterej jezdí fakt profi a bude nás učit. Tam prostě musim. Oba dva dny.

Na skejty chodí každej víkend, to není nic, co by se nedalo odložit, ale neřeknu nic, oba už něco mají, říkám jim to na poslední chvíli, to se nedá nic dělat. Úplně cítím, jak se mi zlepšuje nálada, tenhle víkend je zachráněnej. Já vím, je to jenom odklad.

Hele, tak bys tam šel případně jenom v neděli, řekne Michal, chce mi pomoci.

To nikdy, odpoví Míša.

Tak se s vašima domluv na ten další víkend, ne? obrátí se Michal na mě.

Čau, zavolá v chodbě Mája, jako kdybych jí neříkala, aby přišla za náma do kuchyně.

Počkej, Májo, co ty máš o víkendu?

Pokrčí rameny: Musím se učit.

Jasně, to jsem mohla čekat, ale snad se opravdu učí.

Že bysme jeli k babičce a dědovi.

Já rozhodně nejedu.

Děda bude mít svátek.

Pošlu mu esemesku.

To samozřejmě nejde, budu ji muset donutit tam jet, ať už tenhle víkend, nebo ten další. Tak ten další. Nepříjemnosti se nemají odkládat, ale stejně se někdy odloží. Jen je jasný, že když teď našim oznámím, že tenhle víkend

nepřijedeme, ten příští tam budeme muset přespat. Něco za něco. Ale tu cenu беру.

Dobře, tak příští víkend. Všichni poslouchejte, příští víkend tam pojedeme, jasný? Tak abyste s tím počítali.

Mája zavrtí hlavou, bezhlesně řekne: Já nejedu.

Já udělám totéž: Jedeš.

Děti se oblíknou a odejdou, já taky musím jít. Teď už mě čeká jenom telefonát mámě, ale to udělám cestou. Když se obouvám, objeví se Michal.

Sluší ti to.

Jsem tlustá.

To nevadí.

Máti už koupila zákusky a husu.

Ušklíbne se na mě účastně, ví, že to je blbý.

VÝVAR

Jezdit k babi a dědovi je absolutní bizár. Vůbec to nechápu. S mámou se nemaj rádi a pořád se hádají, tátu nemaj rádi... já si teda myslím, že oni nemaj rádi nikoho, pořád jenom na všechny nadávají. Jo, možná maj rádi Pindů, mě teda určitě ne, protože na mě maj pořád šílený kecy, a babi má ráda ty svoje psy. Teda těžko jim říkat psi, to nejsou žádný psi. Já mám samozřejmě zvířata ráda, ale tyhle jsou obzvlášť odporný, Kisinka strašně smrdí, protože je stará, sotva chodí, protože je tlustá, a sípe, taky proto, že je tlustá. Vlastně tlustý jsou všechny tři ty její feny, a tlustá je i babi a děda.

A tím spíš nechápu, jak mi můžou říkat, že jsem vychrtlá, já jim taky neříkám, že jsou vyžraný. Když už, tak by mohli říct, že jsem hubená, ale ve skutečnosti by neměli říkat nic, protože proč, proč lidi furt řeší ostatní lidi? A když už to dělaj, proč přitom musej ostatní urážet a bejt hnusný? O Vánocích na mě byli fakt hnusný a já tam za nima už jezdit nebudu. Já jsem s nima skončila.

Od našich jsem k Vánocům dostala nový stíny, řasenku i pudr, a hlavně tu drahou rtěnku, tu jsem fakt chtěla. A ty džíny, co jsem taky chtěla. Takže je jasný, že jsem se ráno namalovala a vypadalo to super, cool, ale i sexy, ale i cute, udělala jsem si takovej ozdobnej copánek a vzala si ty nový džíny, připadala jsem si docela dost hezká. Vlastně je to škoda, že mi to tak sluší a my zrovna jedem jenom k babi a dědovi. Udělám si teda aspoň pár selfiček a dám to na ig a taky takový krátký video z líčení na tiktok a úplně cejtím, jak jsem hezká. To se mi nestává moc často, protože jsem hrozně hubená, nemám absolutně žádný prsa a mám strašně dlouhej krk a vůbec prostě.

Pak mi to zkazila máma, zas mě nutí jíst, udělala kvůli mně jedno veganský cukroví, jenže mně nechutná, ale je mi líto jí to říkat, tak radši říkám, že nemám chuť na sladký, a ona mě pak nutí, abych jedla bramborovej salát, kterej mi taky udělala veganskej, ale přece nebudu jíst k snídani salát. Nevím, dala bych si třeba chleba a papriku, teda z takovejch normálních věcí, co máme doma, jasně že jinak bych si klidně dala veganskej dortík.

Vím, že se na mě máma dívá hrozně starostlivě, tak si dám housku a papriku, ale ani s tím není spokojená — podle ní by bylo nejlepší, kdybych si dala chleba se sádlem a zapila ho kakaem, fuj, jenom na to pomyslím, tak je mi špatně. A vůbec je strašně nudný a otravný pořád řešit jídlo, já vím, že si o mně lidi myslí, že mám anorexii nebo bulimii nebo depresi, ale já prostě jenom furt neřeším jídlo a jím jenom tehdy, když mám hlad nebo chuť, a hlavně nejím žádný hnusy, kvůli kterým trpěly zvířata.

Májo, moc babičku neprovokuj s tím veganstvím, jo?
Máma je pěkněj srab, bojí se svý mámy, a to už je tak stará.

Jako že si mám dát kachnu?

Ne, jako že si jez to, co jíš normálně, ale neřeš to s ní.

Proč?

Proč myslíš?

To je přesně mámin přístup, nikoho nenaštvat, ale přece takhle se nikdy nic nestane, nic se nevyřeší, třeba kdyby babi věděla, jak strašný to zvířata maj na jatkách, tak by to maso taky nejedla. Tak to řeknu.

Zlato, babička ví, jak to mají zvířata na jatkách hrozný, a je jí to jedno, s tím nic nezmůžeš a jenom se pohádáte. Jako vždycky.

To je mi jedno. Já se hádám ráda.

Jo, to je mi úplně jasný, ale jsou Vánoce, já chci klid.

To je totiž tvůj problém, ty chceš jenom klid.

Vrať tu rtěnku a ty džíny, řekne máma už jenom jako fór (špatnej) a tím to ukončí.

Takže pak jedem k nim, v autě si naši chtěj povídat, ale řeknu, že se budu učit, a dám si sluchátka. Pinda vidí, že se neučím, koukám na videa, ale on dělá to samý, akorát ty jeho videa jsou úplně pitomý.

První věc, co mi babi řekne: No holčičko, tys zase zhubla! Ale neboj, tady se pořádně najíš, ujistí mě a pak už se z auta vysouká Pinda.

Ahoj, Mišáčku, tys zas vyrostl! Takže to umí, říct něco neutrálního, co člověka hned neurazí.

Pak si s tátou předaj tašku s dárkama, co naši přivezli, abysme tu dostali něco normálního, já chtěla ještě nový

sluchátka, ale ty nevím, jestli dostanu, protože jsou drahý a ty moje ještě fungujou, akorát jsou hnusný.

Vůbec se mi nechce dovnitř, nemám to tady ráda, jejich dům trochu smrdí, asi kvůli těm psům, ale hlavně je tam jenom jedna místnost, kde je teplo, všude jinde v domě je zima, děda říká: Proč bysme tam topili, když tam nejsme? Takže pokaždý musíme všichni sedět v obýváku a čumět, děda má zapnutou televizi a nadává všem, kdo se v ní objeví.

Než teda jdu dovnitř, obejdu si zahradu, udělám si pár fotek, největší úlet je jejich obří vnitřní bazén, teď na něj nahlížím oknem dovnitř, je pořád napuštěnej a redy, jako kdyby ho někdo používal. Ale nikdy jsem neviděla nikoho kromě Pindi, že by v něm plaval, a Pinda naposled tak asi před sto lety, když byl ještě malej. Já bazény nemám ráda, ve vodě je mi pokaždý hned zima a nesnáším si namáčet vlasy, vypadám pak jako Glum.

Včelo, už je oběd, přijde mi ven říct Pinda, vidí mě, jak koukám na ten bazén. Představ si, že bysme tady bydleli my a měli bazén, to by bylo hustý, co?

To mě teda ani nenapadlo, ale možná by se tu daly pořádat mejdany. Ale mít takovej bazén je stejně neekologický, takže to bych já mít nemohla. Haha, takže je vlastně dobrý, že ho nemám.

Když vejdemo dovnitř, tak se Pinda zeptá, jestli může do bazénu, a děda řekne: No hele, nevím, není tam zatopíno, tak asi ne.

Měls tam zatopit, řekne babi.

Já nevěděl, že tam děcka budou chtít, tak co bych tam topil? Na ten bazén kašlou už pět let, tak jak jsem asi měl vědět, že zrovna dneska tam budou chtít?

Tak příště, vid', Míšo.

To nevím, jak se mi bude chtít, takže to spíš neřešte, zakončí to Pinda a pak se nandává oběd.

Babi mi k obědu udělala zeleninovou polívku, abych měla co jíst, a k druhému jídlu mi nabízí svíčkovou bez masa, což samozřejmě odmítnu.

Mája si dá kdyžtak ještě polívku, vid', řekne máma a já kývnu. Máma se na mě kouká tak jako varovně a zároveň prosebně, abych babiце nezačala vysvětlovat, že vegetariánství je něco trochu jinýho než dát si omáčku, v který se to maso dělalo.

No ale dort si pak s náma dáš, ne? Nebo zákusek? Kromě dortu mám ještě kremrole.

Přemýšlím, jak bych to babi vysvětlila, ale já jí to říkala už stokrát. Škoda že babi skoro vůbec nebejvá na netu, abych jí posílala ty odporný videa z jatek nebo telátek, ale teď bych jí možná mohla něco ukázat.

V dortu snad maso není, ne? usměje se na mě babi tak, jako kdybych byla úplnej blbeček, a já se teda neudržím.

Já ale nejím ani vejce a mlíko. Jsem vegan.

A co teda jíš? Babi vypadá tak překvapeně, až mě to zarazí, jak je úplně mimo.

Normálně. Ovoce, zeleninu a čočku a tak. Normálně prostě.

Vy to víte? otočí se babi na rodiče a ti kývnou.

Dyť to není zdravý!

Nech to bejt, mami, řekne zas máma. Někdy se mi zdá, že to je to jediný, co babiце dokáže říct.

To ji jako necháte? Dyť se podívejte, jak vypadá... jako z koncentráku.

Mami... řekne zase máma, přesně jak jsem říkala. Ale já už toho mám dost.

Aspoň nejsem tlustá jako vy!

Vidím, jak se máma tváří, jako kdybych já všechno zkažila. Přitom já jsem nezačala, já nikoho neurážela.

Pořád lepší, než aby mi chrastily kosti jako tobě, holčičko, usměje se na mě babi s takovou převahou, že bych se nejradši rozbřečela.

Podívám se na mámu, ale ta se taky tváří, že bude brečet.

Táta, ten vždycky dělá jakože nic a chce tu situaci nějak změnit, a taky že jo, táta vstane a řekne mně a Pindo-
vi: Pojdte omrknout ten bazén, třeba tam nebude taková zima.

Zvednu se, jasně že mě nezajímá bazén, jenom chci pryč, chci z týhle situace pryč a ode všech.

Ne, ty nikam nechod', ty sed' a jez, zavelí mi babi, jako kdyby mi měla co velet.

Pojď, Májo, řekne táta.

Tak snad se tady o něčem bavíme! vyjede na něj babi.

Právě proto jsem chtěl odejít, maminko. To slovo „maminko“ řekne táta tak, že bych mu nejradši dala high five.

Babi semkne rty a podívá se na mámu, a ta řekne: Taky bych nejradši někam odešla.

Tak si jděte. Já se na to můžu vykašlat. Babi ještě tak jako vzlykne nebo co, abysme všichni viděli, jak se jí to všechno dotklo, ale — a všichni to víme — jenom to hraje, jako vždycky.

Nikdo nikam nejde, jsme uprostřed svátečního jídla, tak se bude jíst! Nechte toho, chci se jednou najíst v klidu,

jsou zasraný Vánoce, tak přestaňte kecat a žerte, řekne svoji první větu děda, ale já samozřejmě už jíst nebudu a ani tady s nima dál nebudu.

Jezte, než to vychladne, zavelí zase babi všem a máma se podívá na tátu a táta s Pindou si zase sednou, ale já teda ne. Jak můžou dělat, že se nic neděje, a dál si jíst jakoby nic? Proč jsou rodiče tak hrozný?

Máji, aspoň si k nám sedni, jíst nemusíš, zkouší to máma, ale já zavrtím hlavou — a brečet se mi chce pořád, protože nevím, co mám dělat. Pak se na mě podívá táta a udělá takovej obličej jako: To je zase, co? To mě trochu pobaví, a tak si teda sednu, protože co mám dělat jinýho, najednou je tu atmosféra, jako kdyby se opravdu nic nestalo, připadá mi, že sednout si a dělat jakoby nic je jediný možný. A proto sem taky jezdím tak hrozně nerada, kvůli týhle atmosféře.

Tak si dej ještě trochu tý polívky, nechceš? obrátí se na mě babi a tváří se samozřejmě jakoby nic a mluví úplně nejmilejším tónem. A já se vzdám jenom na „ne“, skoro ještě řeknu děkuju. Nenávidím je všechny.

Jen si dej, vždyť já tu opravdu nemám už nic, co bys jedla.

Babi vypadá najednou úplně smutná a mně je jí líto, to musí bejt zoufalej život, furt jenom řešit jídlo a žít s dědou, kterej je hroznej, a mít jenom ty tři hnusný psy, a tak teda kývnu: Tak jo, trochu si tý polívky dám.

Ta polívka je fakt dobrá, a tak chvíli všichni jíme potichu a oni pak začnou probírat nějaký meganudný věci, šplhoun Pinda jim popisuje triky na skejtu, stejně je to nezajímá, blběčku. Taky že se od triků na skejtu rychle

dostanou k tomu, jak starosta zbytečně utrácí prachy, a já si přemejšlím o tom, co tady budu dělat ten zbytek času, než pojedeme domů, teď si rozdáme dárky a dál co? Proč tady musíme zůstat do zejtra?

Je to jako vždycky, je tu příšerná nuda, jenže když si vezmu sluchátka a mobil, tak hned začnou, proč se s nima nebavím, ale o čem se s nima mám asi tak bavit, cokoliv, co mě zajímá, je jim úplně jedno, což se teď ukázalo, beztak nejmíň postý. A mě taky nezajímaj věci, co zajímaj je — politika a ryby (děda), psi (babi) a jejich společný zájmy: jídlo, zahrada (bože, taková meganuda), sousedi a co se děje ve vesnici (spoiler: nic, naprosto vůbec nic se tu nikdy neděje).

Mně se tam taky nechce, řekla mi máma a vypadala přitom trochu smutně, ale jsou Vánoce, rodiny se setkávají. Tak jednou za čas... a pak dodala: To vydržíme.

Možná kdyby děda zatopil tam v tý místnosti s bazénem, tak bych tam mohla bejt a ještě si udělat nějaký cool fotky a zabít tím nějaký čas. A taky nemuset sedět tady s ostatníma.

Dědo, a kdybys tam zatopil teď? U toho bazénu?

Zavrtí hlavou, no to můžu, ale teplo tam bude tak zejtra ráno a voda bude studená furt. Teď je tam tak šestnáct stupňů.

Tak nic, já tam chtěla v klidu ležet na lehátku a fotit se s nohama ve vodě.

Já se klidně vykoupu i ve studený, řekne Pinda.

Jo, taky bych si zaplaval, přidá se i táta.

Tak jim zatop, prosimtě, co sedíš?

No já nevím, je to drahý, abych zatápel na půl dne.

A co? Když si chtěj zaplavat... nebo ty na to nemáš? Nebo si šetříš na pohřeb? Děti chtěj bazén, máme bazén, tak jim zatop.

Ten blbej bazén, to byl nápad. Že já blbec jsem to dovolil.

Byl to dobrej nápad. Míša se tu naučil plavat, ve čtyřech letech! A Mája ho má taky ráda, že jo?

Moc ne, já moc bazény nemusím.

Prostě tam zatop, já si taky zaplavu.

Ty, jo? Prosimtě...

Jo, plavání je dobrý na klouby, doktorka mi to doporučila.

Žes to nikdy neřekla. A žes teda nikdy neplavala.

Protože tam nikdy nezatopíš.

Jsi blázen, řekne děda.

A ty si škludíš prachy do hrobu.

Nelíbí se mi, jak se spolu baví, že jsem nemlčela. Jasně že rodiče se taky hádaj, ale děda s babi spolu takhle mluví normálně, nechápu, jak spolu můžou lidi žít a přitom se vůbec nemít rádi, anebo hlavně proč.

Klidně vám zatopím, řekne děda a vstane. Babi taky vstane a začne sbírat talíře.

Bere můj a řekne: Dobrá, vid'?

Jo.

A víš, proč je tak dobrá?

Zavrtím hlavou.

Protože jsem ji udělala z kuřecího vývaru.

Nejdřív si myslím, že si dělá legraci, ale když vidím, jak se tváří, tak mi dojde, že ne.

Ne ne.

Ani jsi to nepoznala. A aspoň jsi snědla něco zdravýho.

Podívám se na mámu. Má takový skvrny na krku, jaký mívá, když je naštvaná.

Proč tohle děláš, mami? řekne ale máma jenom. To je fakt všechno?

Vy naděláte. Tak snědla trochu vývaru. Je ve vývinu, potřebuje pořádný jídlo.

Ale co ty si myslíš, mami, je úplně jedno, chápeš to?

To na mě fakt křičíš proto, že jsem chtěla, aby snědla trochu dobrýho domácího vývaru?

Ségra, kuře není savec, to není tak hrozný.

Mlč, Míšo, okřikne ho máma.

Budu zvracet.

Prosímtě, nedramatizuj to.

Ale já opravdu cítím, jak je mi najednou špatně, fakt asi budu zvracet, zvednu se od stolu.

Klid, Májo, dejchej, máma vstane se mnou. To bude dobrý.

Ale nebude, dejchám zhluboka, ale vůbec to nepřestává, chce se mi brečet i zvracet zároveň.

Jsi spokojená, mami? Tohle jsi chtěla?

Prosímtě, nehysterči, vždyť to jenom hraje a ty jí na to vždycky skočíš. Mají tě pěkně omotanou kolem prstu.

Pak už nevím, protože běžím na záchod a tam tu polívku vyzvracím. Máma přijde před dveře, a když vylezu, ještě ke všemu se mi rozmazala řasenka, nenávidím babi, chci domů, chci jet domů. A máma kývne: Jo, rozdáme si dárky a pojedeme. Ale to se asi zbláznila, že bych se tam teď normálně vrátila a rozdávala si s nima dárky, projdu

kolem mámy, chci si v kuchyni vzít telefon a svůj batůžek, nevím, kam půjdu, ale tady už nebudu.

Babi řekne: No tak pardon, to jsem teda udělala strašnou věc, já neřeknu nic, ale máma řekne: No, mami, udělala, představ si to, a babi zase: No jo, já jsem zase ta nejhorší, co?

Ale já už toho mám dost.

Jo, jsi! zařvu na babi, až sebou úplně cukne. Proč jsi tak hrozná? Nemuselas mi vařit vůbec nic!

Co si to dovoluješ? Pak se obrátí na mámu: Co si to dovoluje? Slyšíš to?

Májo, takhle s babičkou nemluv, řekne máma, ale jenom aby se neřeklo.

To je jako všechno? Měla by ses mi omluvit, holčičko.

Nejsem žádná holčička a omlouvat se nebudu! Omluvit by ses měla ty mně!

Babi zalapá po dechu a obrátí se na dědu: Mě úplně bolí u srdce.

Vem si prášek. A ty — namíří prst na mě — se uklidni, na tohle řvaní tu není nikdo zvědavěj. A možná kdyby sis občas dala maso, tak by ti aspoň trochu narostly prsa.

Najednou mi připadá celý to s polívkou úplně normální věc oproti týhle neuvěřitelné větě. Zůstanu chvíli fakt jenom čumět, hlavně se nerozbrečet, pak už popadnu svoje věci, slyším jenom mámu: Co to je za kecý?

A babi: Takhle s tatínkem nemluv!

A máma: Ať on nemluví takhle s Májou! A ani se mnou! Mně není deset a Mája díkybohu není vaše dítě!

A táta: Tak asi pojedem.

Dál už neslyším nic, v chodbě popadnu bundu a vyběhnu na zahradu (v pantoflích), je mi to jedno, vyrazím ze zahrady na silnici a pryč.

Moje bunda je fakt super, ale je tenká, je mi v ní zima, v těch pantoflích taky, ale vrátit se tam nemůžu a nechci, tak jdu.

Než se objeví naši, mine mě sedm aut, a to jsme v úplný pustině. Tím chci říct, že jim to trvá fakt dost dlouho, na to, že já jsem tady v zimě v pantoflích. Aspoň mi máma přinesla suchý ponožky. Sice jsou babi, ale vezmu si je.

Máma cestou tajně brečí, dělá, jako kdyby hrozně koukala z okýnka, a jenom občas popotahuje. A táta jí položí ruku na nohu, ale to se děje skoro vždycky, když jedeme od nich. Horší je to večer, když za mnou přijde, nesnáším, když za mnou máma chodí takhle večer, když už jsem v pyžamu a chci se v klidu dívat na videa a psát si s kámoškama.

Sedne si ke mně a je hrozně milá, chce se mnou probírat, co se tam stalo: To víš, babička má svoji pravdu, myslela to dobře, kecý, samý kecý, a víš, zlato, že to, co řekl děda, je nesmysl, víd'?

Jasně! odseknu jí, nejsem blbá, jasně že je to blbost. A už k nim nikdy nepojedu.

Rozumím, řekne máma chápavě a nechá mě konečně bejt. A já si pustím video, jak lidi vtipně padaj, to mě vždycky hrozně rozveselí, ale dneska to nějak nefunguje. Já přece vím, že to je blbost, že mi po mase nenarostou prsa, ale co kdyby jo — ale já nikdy nebudu jíst maso, nikdy nebudu mít prsa, nikdy se nebudu líbit žádnýmu klukovi. Nenávidím dědu i babi, nenávidím Vánoce, nenávi-

dím i tátu, protože po něm jsem takhle hubená, nenávidím i mámu, která má velký prsa. Bouchnu pěstí do matrace, ale blbě se trefím a narazím si ruku o to boční prkno, a teprve potom se pořádně rozbrečím. Aspoň že už jsem odličená.

Až druhý den zjistím, že mi babi koupila fakt mega-boží boty, ale jsou kožené.

Tak uvidíš, řekne mi máma, stejně už jsou koupený.

No, ale právě proto je všechno takový, jaký je. Protože lidi před tím, co se děje, zavíraj oči a mávaj nad tím rukou. Ty boty budu muset vyhodit. Zatím je schovám do krabice a do skříně, ale brzo je vyhodím.

HUSA

Ráda bych řekla, že to, co se dělo o Vánocích, byla nějaká výjimka, ale to bych asi lhala. Jo, bylo to jedno z těch horších setkání, ale určitě nebylo nejhorší.

Po tom, co Mája utekla, jsme se už jenom rychle sbalili, já jsem si vyslechla několik výčitek včetně toho, že máma kvůli nám upekla ten dort a převlíkla postele, že jsem špatná dcera, protože Mája je drzej spratek a mně je jedno, že nemá k ní, ke starýmu člověku, žádnou úctu, protože dneska už děti nemají úctu k ničemu, ale to je proto, že my nemáme úctu k vlastním rodičům. Ale samozřejmě taky padlo, že jsme špatný rodiče, protože chudák Mája si ničí zdraví a my (já především, protože krmení mláďat má přece na starosti žena) nad tím jenom máváme rukou. A od otce jsme si vyslechli, že jsme nějaký přecitlivělí, na to máma zase, jestli nemám menstruaci, a pak se zamyslela: Nebo nejsi spíš už v přechodu?

Samozřejmě dojde i na Lidunku, ta má dítě vychovaný (jak to asi máma ví, viděla Stellu za život třikrát), ostatně

Lidunka je hodná dcera (ano, proto žije v Anglii a sem jezdí jednou ročně, ani teď na Vánoce nepřijela, protože tu byla na podzim a tak často je nesnese, což ale neřeknu) a takhle by se k vlastním rodičům, který pro nás dělají všechno, nechovala.

Celou dobu přitom myslím na Máju, má na sobě tu pitomou bundu, v který nemůže bejt dlouho venku, když mrzne.

A to si jako ani nevezmete s sebou ten dort?

To mě opravdu zarazí, proboha, opravdu si myslí, že si vezmeme dort? Ne, nevezmeme.

Z tašky s dárkama vyndám ty, co jsem koupila pro ně. No to si vezmi zpátky, když se chováš takhle, řekne matka, my od tebe nic nechceme. Nechám je tam ležet a jedeme.

V autě řeknu dětem: Probereme to, nebojte, a oni se na sebe podívají a Míša řekne: To je dobrý, mami, vždyť je to takhle vždycky. A já chci říct: To přece není pravda, není to takhle vždycky, ale co na tom, jestli jedno setkání z pěti skončí normálně, pro moje děti je to vždycky, norma, standard, tak o co se pořád snažím?

Ale já se přece už dávno nesnažím, jedna zdvořilostní návštěva za dva měsíce není žádný snažení, akorát že tohle nejsou zdvořilostní návštěvy, s rodičema jsme si cizí lidi — ale cizí lidi jsou k sobě zdvořilí, cizí lidi si navzájem nelžou a neobviňují se a nevyčítají si, cizí lidi se nají, pochválí si jídlo, zběžně promluví o své práci a co dělají děti a jak slouží zdraví, rozdají si dárky a pak se můžou dívat na vánoční pohádku, ale to my nejsme.

A já se zase, jako obvykle (anebo jako vždycky?) rozbrečím, ale jen aby to děti neviděly. Michal to vidí, večer

mi — jako obvykle/vždycky — řekne, ať se na to vykašlu a že si dáme větší pauzu, než tam zase pojedeme, a já to odkývnu. Má pravdu, nic jinýho na tom k řešení není, už mě poslouchal stokrát, ale nic se nezměnilo, kromě toho, že jsme si před pár lety koupili chatu. Michal se vrátí ke čtení zpráv a já nemůžu usnout.

Ale většinou nemůžu spát jenom tu první noc, maximálně dvě. Po týdnu je všechno, jako by se to nestalo, a matka mi jednou za tři dny volá, aby mi řekla o zdravotních problémech svých psů (někdy i otce) a zeptala se na děti, a otec mi posílá příšerný rybářský vtipy.

Takže tak zhruba za měsíc a půl jsme všichni (já) připravený, abysme se zase potkali a zažili to všechno znovu. A já jsem mámě určitě měla zavolat hned ráno, když jsme se doma dohodli, že tenhle víkend nám to nevyjde, ale už pospíchám, v tramvaji ani na ulici volat nebudu.

Nechám to na polední pauzu (dřív bych si svoji druhou cigaretu dala jako odměnu po tom telefonátu), vyjdu před knihovnu na betonovej plácek s ošklivou sochou a vytočím mámino telefonní číslo.

Ahoj, mami.

Ahoj, prosím tě, rychle, já teď kuchám tu husu.

Úplně mě z toho zabolí u srdce, vidím ji u tý linky, jak tam stojí a lem ponožek se jí zařezává do těch tlustejch lýtek, je už stará a trochu shrbená a stojí tam a kuchá husu. Zavřu oči.

Mami, ale my nemůžeme přijet.

Jak nemůžete? Vždyť jsme domluvený.

No, nějak předběžně jsem říkala na konci února.

No, a to je teď. Já tady mám tu husu, vždyť jsem ti to psala.

Bože, blbá husa, co mám na tohle asi říct? Do mrazáku se husa nevejde. Pozvěte někoho jiného?

No to mě mrzí, ale my prostě nemůžeme. Nepočítali jsme s tím napevno.

Takže já tu husu vyhodím a na příští tejdén koupím novou, nebo jak?

Mami, ale kvůli nám nemusíš dělat husu.

To je husa od pana Stárka! Domáci! Celej život žila šťastně, na to nemůže Májinka nic říct.

Nevěřím, že po tom, co udělala minule, to dál řeší.

Mami, Máju a to, co jí nebo nejí, prosím tě vynech.

Jak to mám vynechat?! Mě to trápí! Že tobě je to jedno, je smutný, ale já kvůli tomu nespím!

Strašně moc chci ten telefon típnout, ale samozřejmě to neudělám — Mája mi telefon típe pořád a já jí pořád dokola vysvětluju, že takhle se nekomunikuje, není už tak malá, aby mohla vztekle házet věcmi, což je ekvivalent típnutí hovoru.

Mami, my tenhle víkend nepřijedem. Promiň, dodám, to nikdy neuškodí.

A co máte tak důležitýho? Důležitějšího, než je tatínkův svátek?

Michal má službu, začnu.

Tak přijedte bez Michala, přeruší mě okamžitě, já si chci užít hlavně děti.

Jaký užívání, jenom děláš dusno, když není po tvým, mlčím, děti k vám nechtějí, já k vám nechci, chci si užít

víkend, těším se do sauny, mám rozečtenou knihu, jenže to přece nejsou žádný důvody, pořád mlčím.

No co mlčíš? To nemůžeš přijet sama s dětma?

To jsem naposledy udělala asi před šesti lety a rozhodně to nehodlám opakovat. Podívám se na hodinky, slíbila jsem Silvě, že se vrátím v půl jedný, to je za pět minut. Chtěla jsem si ještě jít koupit sendvič a croissant, ten jako odměnu za to, jak zvládnou tenhle hovor, ale zatím jsem ho nezvládla a stejně už to nestíhám.

Jsi tam? Já musím jít dělat tu husu. A koupila jsem žloutkový věnečky, ty máte rádi, vid? A Michal může přijet navečer, táta pro něj dojede na nádraží, co ty na to? To by šlo, ne?

Ale my nepřijedeme, ty mě neposloucháš?

Ale já tady všechno připravila! To toho chci tolik, vidět vás jednou za dva měsíce, na blbej oběd, s kterým se tady dělám? Bydlíte hodinu od nás (akorát že to je skoro hodina a půl) a já tě budu prosit, abys přijela vlastnímu tátovi popřát k svátku? Po tom všem, co jsme pro vás udělali? Mě z toho bolí srdce, jaká na nás jsi!

Mami, já musím jít zpátky do práce. Přijedeme příští víkend — jestli chceš, tak mi pak napiš.

No jistě, jen si jdi, určitě máš důležitější věci na práci než mluvit se svojí mámou. A nenuť se, příští víkend jedu s Komteskou na výstavu, ale to ty nevíš, protože ty si myslíš, že já jenom sedím doma a čekám na tebe! Ale víš co?! Já už toho mám dost! Kašlu na tebe, tak jako ty kašleš na mě!

A típne mi to. Chvilí držím telefon v ruce a nevěřicně koukám, jak si klidně zhasne, a pak na něj štěknou: Ale já toho mám taky dost! Bohužel mě slyší nějaký kole-

jdoucí starej pán, usměju se na něj z posledních sil, jako bych byla úplně v pořádku (a normální), a už musím nahoru, i tak mám zpoždění. A opravdu mám důležitější věci na práci, a ano, taky je dobrý, že mě z toho přešla chuť k jídlu, takže se můžu vrátit k přípravám Noci s Andersem, to je možná nejdůležitější knihovnická akce, a já si letos ještě navíc vymyslela hru, kterou děti hrajou průběžně celej ten měsíc předem. A teď to rozjždíme, od pondělí, o tom moje máma nemá ani ponětí, dělám v knihovně, to podle ní znamená, že sedím za pultem, celý dny si čtu a občas odpípnu knihu, kterou si někdo půjčuje.

Stoupám po schodech nahoru a taky mě bolí srdce, možná jsme tam prostě měli jet, Michal nabízel, že si službu přehodí, mohlo se to obejít bez tohodle. Ale vždyť přece víš, že by to bylo zase jinak hrozný, dobře, nepohádala by ses s matkou teď po telefonu, ale zas by proběhla nějaká scéna tam, po telefonu to odezní rychlejc, to už znám, večer v bezpečí rutiny a domova to bude dobrý. A teď se jenom přinutím na to nemyslet, musím se věnovat svojí práci (kterou mimochodem miluju), nemůžu se zabývat tím, jak moc se cítím provinile.

I přesto se během odpoledne (musím tu dnes být až do večera) na ten telefon několikrát kouknu a připadám si jako hlupák, matka nic nepíše. Co jsem čekala, omluvu? Prozření?

Cestou domů — už je skoro tma, fouká vítr, ale ve vzduchu už je cítit jaro — jdu pěšky, protože jsem tenhle týden nestihla ani jedno cvičení, koupím pro děti pizzu a pro nás s Michalem vietnamskou polívku, nechce se mi nic vařit a vymýšlet a páteční večery většinou jíme

objednaný jídlo, a dnes jsem obzvlášť unavená. Michal mi vypráví o svojí dnešní schůzce s jakýmsi náměstkem, zase ho poslouchám jen tak napůl, ale myslím, že to nepoznám.

Mája se s náma milostivě nají, i když si při tom pořád s někým četuje, taky se vyfotí se svojí ubohou pizzou (těsto, rajčata, kukuřice). Učila ses, ptám se, jasně, že jo. Myslím, že lže, musím na to víc dohlížet, jinak se na ten gympl nedostane a nevím, jestli má nějaký jiný nápady, kam jít na střední, nic ji nebaví, žádný koníčky nemá. Určitě by mi oponovala, ráda se líčí, natáčí videa, jak se líčí a jak tancuje, a zajímá se o práva zvířat, jo, a ještě se učí na takovejch těch bruslích s dvěma řadama koleček. A vůbec není nervózní.

Zlato, jestli chceš, kouknu se s tebou na češtinu a literaturu.

Dobrý, mami.

Ukážeš mi nějaký ty testy?

Jsem v pohodě, děláme ty testy s holkama.

Jo... ale tak podívat se na to spolu můžem, ne?

Mami, dívá se na mě, jako bych byla nekonečně trapná, což asi jsem, já se učím. Nebo ty mi nevěříš? Dívá se na jednu útočně.

Jasně že věřím, odpovím a kouknu se na Michala, co on si o tom myslí. Udělá na mě obličej: Tak snad dobrý, ale Máje řekne: Přines tu matiku, aspoň se s maminkou můžem ztrapnit, jak to neumíme.

Ježiš, já se učím, to mě nemůžete nechat na pokoji? zvedne se Mája a odejde.

Michal mě pohladí po ruce. Asi má péemes, pošep-tá mi.

Myslíš celej poslední rok? pošeptám mu zpátky.

Ale odpoledne se asi učila a tys koupila moc dobrý jídlo, uzavře to Michal a přes stůl mi dá pusu.

V tu chvíli dorazí Míša, jde do lednice, napije se mlíka rovnou z krabice, podíváme se na sebe s Michalem trochu znechuceně, pije mlíko na žízeň jako vodu.

To jezdíte potmě?

Usměje se na mě, jako bych byla pitomá, mami, tam jsou lampy samozřejmě, ale je při tom tak hezkej, že se musím usmát. Jen tak ze zvyku se zeptám, co škola, a Míša trochu zaváhá.

Nic.

Ty ses teď někdy díval do systému? zeptám se Michala.

Hele, tati a mami, povídá Míša, bože, je tak milej, určitě má nějakej průser. Znovu se usměje. Má velkou výhodu, že je tak roztomilej.

Pátek je nejhezčí večer v tejdnu, tak si ho nekažte.

Snad bych se i zasmála, ale Michal mezitím našel jeho školu online a ukáže mi ji.

Ty máš dvě pětky z přírodopisu? Děláš si legraci?

A ještě čtyřku z češtiny, když už jste teda ten večer zkazili.

Míša si sedne ke stolu a pustí se do pizzy, jako by se nic nedělo.

Ty si myslíš, že to je sranda?

Ne, není. Byla to hrozně nešťastná náhoda.

Tříkrát v jednom týdnu? řekne Michal.

No, ona ta jedna pětka je už z minulýho tejdne. To je z projektu.

Na kterej ses vykašlal.

Zapomněl.

Nemůžu si pomoci, natáhnu se přes stůl a seberu mu pizzu z ruky a odsunu i krabici se zbytkem z jeho dosahu. Aspoň to ho překvapí.

Můžeš s náma mluvit vážně?

Mami! Mám hlad!

Michale, pomůže mi Michal, chceš ty vůbec o víkendu na ty skejty?

To je teda hodně nefér. Míša se obrátí na mě, ví, že tohle neuznávám, ale já mlčím, jasně že mu nebudu vyhrožovat zákazem jeho nejmilejší věci, a už vůbec mu to fakt nezakážu, ale chvílku si to myslet může.

Tak se k tomu postav rozumně a řekni nám, co s tím hodláš dělat.

Ten blbej projekt udělám a blbej hmyz se naučím. A z češtiny nevím, to byl diktát, byly tam samý chytáky.

Míša vstane od stolu. Jdu dělat ten debilní projekt! A odejde.

Nebylo to trochu moc? Chudák se ani nenajedl.

Michal mi ukáže jeho školu online, trojka z matematiky a trojka z angličtiny. Michal překlikne do sekce chování žáka: *Na hodiny angličtiny se už poněkoli káté nepřipravil, neměl ani učebnici.*

Vstanu.

Nekaž si nejlepší večer v týdnu, řekne mi Michal mile, ještě ho podusíme zítra.

A já si znovu sednu a vezmu si kus Míšovy pizzy. Během víkendu s ním vážně promluví. A prostě mu budu kontrolovat aktovku, je ještě malej, možná že to fakt s tím ježděním na skejtu přehání.

A přestože je pizza dobrá, už zase se cítím jako špatná matka, na pár týdnů jsem to pustila, před Vánoci jsem měla v knihovně jako vždycky strašně práce, všechno do konce roku uzavřít, vyúčtování... A pak Vánoce a pak zase nový rok, nový rozpočty, už se začíná řešit ten Andersen, odešla mi Klára na mateřskou. V pololetí měly děti slušný vysvědčení, tak jsem si myslela, že je všechno v pořádku, ale asi není. Další půlhodinu věnuju procházení online systémů obou dětí, taky si vypíšu, co teď dělají, a až usnou, vplížím se do jejich pokojů a kouknu i do učebnic, abych zítra, až to budem probírat, trochu věděla.

Sklidíme po večeři, doleju si třetí sklenici vína, Michal se jde koukat na záznam nějakýho fotbalu (ale jo, já samozřejmě vím jakýho, jen to prostě není důležitý) a já přece jenom zkontroluju děti. Míša hraje online hru, ale ukáže mi kus hotovýho projektu o přechodu rostlin na souš, dělám, že to kontroluju, ale kontrolovat můžu leda tak pravopis, tohle jsem kdysi věděla? Další nával špatnýho pocitu, neorientuju se už ani v přírodopisu sedmý třídy, ještě že nám Mája neukázala tu matiku.

Už mám tohodle dne akorát tak dost, tak si zalezu do postele a čtu si a piju víno, což je ve skutečnosti ideální večer, ale dnes není — nedokážu se zbavit ani máminých výčitek, ani neslavných studijních výsledků dětí, trochu čekám na Michala, asi bych se chtěla pomazlit, ale rozhodně nemám chuť na sex, takže by to mohlo vést k další nepříjemnosti. Možná bude lepší to všechno zaspát, jsem unavená a otrávená, tohle že je nejlepší večer týdne?

Odložím knihu, dopiju sklenici a chci jen zkontrolovat telefon, překvapivě je tam nová zpráva. Píše otec:

Mamince je špatně, musela si jít lehnout, co mám dělat s tou husou?

Ačkoliv to otec nijak nenaznačuje a jindy, když je „mamince špatně“ kvůli mně, tak mi to nezapomene napsat, ale dnes mi nenapsal nic, jsem si jistá, že ji jenom „bolí srdce z toho, jaká já jsem“ a nic dalšího v tom není.

To ale neznamená, že mně z toho není ještě o něco hůř.

Dej ji do mísy, přehod' přes ni utěrku a polož ji do špajzu na zem, napíšu otcí.

Pak dlouho nemůžu usnout, a když přijde Michal, dělám, že spím, ale pak ještě nejmíň hodinu poslouchám jeho pravidelný chrápání. A těsně předtím, než usnu, mě stejně napadne, že jestli je matce opravdu špatně, tak bych tam asi měla jet a tu husu upéct, vždyť by byla škoda ji vyhodit.

Jako fakt jsem nechtěl, aby se rodiče do systému koukali zrovna dneska, protože se mi tam toho nashromáždilo trochu víc, a fakt jsem se bál, že když se na to podívají, tak mi ten víkend zakážou a možná fakt pojedem k babi a dědovi, což by byl opruz, i kdyby nepřišel bratránek dvojčat, protože u babi a dědy je nuda a furt se tam všichni hádaj. Se mnou sice ne, babi je na mě náhodou moc hodná, ale myslím, že je to hlavně proto, že pokaždý sním všechno, co mi dává, což je dost výkon, protože mi nandá třeba pět knedlíků a po obědě ještě dort nebo koláč, ale to zvládnu. Možná by se ani s ostatníma tolik nehádali, kdyby všichni furt jedli a nemohli mluvit, haha, to by si babi beztak přála ze všeho nejvíc, myslím.

No ale kromě toho jídla, který je fakt dobrý, tam není moc co dělat, oni maj pořád řeči, že jsem moc na mobilu nebo tak, a tak jsem to minule na chvíli vypnul a šel jsem koukat z okna na ptáky v krmítku (menší nuda, než jsem čekal). A babi mi po chvíli povídá: No vidíš, já říkala dědovi, ať jim to krmítko dá vejš, je moc nízko, nevidíme na něj od stolu, a co myslíš, udělal to?

Čeká babi, že jí na tohle něco řeknu? Já přece nevím. Neudělal, odpoví si sama.

Dál čumím na ptáky a najednou vidím, jak tam přichází děda ve svý huňatý čepici, všichni ptáci odletí a on si nese židli, stoupne si na ni a začne s tím krmítkem něco dělat. Na tý židli se teda docela dost kymácí.

Ježišmarjá, vidíš to? uvidí to i babi, já se z něj zblázním.

A otevře to okno a zaječí na dědu: Co děláš? Proč si tady hraješ na trpitele a děláš to, když sněží?

Cože? neslyší ji děda.

No teď to přece dělat nemůžeš! Sněží! A proč lezeš na tu židli? To si nemůžeš vzít štafle? Jestli spadneš a zlomíš si nohu, já se na tebe vykašlu!

Děda na babi chvíli kouká, v ruce drží to krmítko, který už asi mezitím odmontoval, a ona ještě křičí: Říkám ti, slez dolů! Nemusíš tady přede všema předstírat, jak tu makáš. A pak zavře to okno a děda pořád stojí na tý židli, ale pak sleze a to krmítko, což je taková jako malá budka, normálně zahodí do sněhu. A do židle kopne. Pak ji sebere a taky kousek odhodí. Potom odejde pryč.

Ještě chvíli se dívám, ptáci přilítavaj k tomu krmítku, který tam leží, a hledaj v něm zrní, ale už dávno tam žádný není, děda ho vysypal hned na začátku.